

מלך משא אשר יסרתו אמו. דברי לМОאל מלך, פסוק זה לא נודע מהו הפטר שלו, אלא דברי לМОאל מלך - דברים שנאמרו משום אל שהוא מלך. וממי היה? זה (תהלים י) ואל זעם בכל יום. ואל שדי, כמו שגנבתהар. לМОאל, כמו שנאמר (איוב ט) למו פי. לМОאל מלך, שהוא בת שבע. משא אשר יסרתו אמו, בשחתגלה עליו בגבעון בחלום הלילה.

בא ראה, יעקב התפנס לבניה ועשה בה פרות לעולים, ואין לך דור בעולם שאין בו פרי של יעקב, משום שהרי הוא עוזר התעוררות למעלה, משום שבחוב ויאסף רגליו אל המטה, שהוא מפטחו של יעקב וዳי. אשר חלקו של יעקב, שהרי השתלים למעלה ולמטה, שבחוב ירימה ל) ואמה אל תני עברי יעקב נאם ה' וגוי' כי אתה אני. כי אתה אתה לא נאמר, אלא כי אתה אני, והרי נהבאר.

רבי יצחק פתח ואמר, ויבאו עד גן הארץ וגוי, וכחוב וירא יושב הארץ הבנعني את האבל בגן הארץ וגוי. בפסוקים הללו יש להסבירם בהם, מה אכפת לנו מהם בא' עד גן הארץ? ומה עדרם כנו אבלות זו למצוות, הרי צריך היה לכתוב אבל ישראל, מה הטעם למצאים?

אלא כך אמרו, כל אותו זמן שהיה יעקב למצאים, התפרק הארץ בגלו, ונילוס היה יוצא הארץ בגלו, ונילוס היה יוצא מסקה את הארץ. ועוד, שפסק הרעב בגלו יעקב, ועל כן המצאים עשו אבל, והתפנה עליהם.

פתח ואמר, (תהלים ק) מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל ה Helvetica. פסוק זה באיזו, אבל מה זה

שלמה, דא אם שלמה. דכתיב, (משלילא) דברי לМОאל מלך משא אשר יסרתו אמו. דברי סתימא דיליה. אלא, דברי לМОאל מלך, דברים דאתمر בגין אל (דף רוחט ע"א) דאייחו מלך, וממן איה. דא (תהלים י) ואל זעם בכל יום. ואל שעדי. כמה דאתمر. לМОאל כמה דאיתמר. לМОאל מלך, דאייחו דאת אמר, (איוב ט) למו פי. לМОאל מלך, דאייחו בת שבע. משא אשר יסרתו אמו, כד אתגלי עלוי בגבעון, בהלמא דיליליא.

הא חזי, יעקב אתבניש לגבי סירה, ועבד ביה פירין לעלמא. ולית לך הרא בעלמא, דלא אית ביה איבא דיעקב, בגין דהא איהו אתער אפעורטה לעילא, בגין דכתיב, ויאסוף רגליו אל המטה, דאייחו מטתיה דיעקב ודאי.

וכאה חולקיה דיעקב, דהא אשטלים לעילא ומתא, דכתיב, (ירמיה ל) ואותה אל תירא עבדי יעקב נאם ה' וגוי' כי אתה אני. כי אתה לא אתמר, אלא כי אתה רבי יצחק אמר, כי אתה אני, וזהו עבדי רבי יצחק פתח ואמר, ויבאו עד גן הארץ וגוי, וכתיב, וירא יושב הארץ הבנعني את האבל בגן הארץ וגוי. הנני קראי אית לסתפלא בהו, מאי אייכפת לנו דאיינז אתו עד גן הארץ. ומאי טעמא אתכנת אבלוותא דא למצרים, דהא אבל ישראל מיבעי לייה. מאי טעמא למצרים.

אלא וכי אמרו, כל והוא זמנא דהוה יעקב במצרים, אתברך ארעה בגיןיה, ונילוס הוה נפיק ואשחי ארעה, ועוד דפסק בפנאי בגיןיה דיעקב. ועל דא, מצראי עבדו אבלוותא, ואתפנוי עלייה. פתח ואמר, (תהלים ק) מי ימלל גבורות י'